

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 ft — kr.
Félévre . . . 5 " — "
Negyedévre . . . 2 " 50 "
Egy óra . . . — " 85 "
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Az osztrák-magyar császár.

Pécs, 1896. augusztus hó 6.

A hazától messze idegenbe elszakadt magyarok a csendes óceán partján, San-Franciscóban szintén megünnepelték Magyarország ezeréves fennállását s mint hű és loyális magyarok, éppen mert hazájuk ezeréves állami létét ünnepelték, ettől elválaszthatatlannak tartották a most dicsőségesen uralkodó államfőnek, a magyar királynak ünneplését is.

És ki lenne hivatottabb ennek az ünneplésnek külső diszt és formát adni, mint az a hivatalos személyiség, akit abban a távol idegen országban az ünneplő állam hivatalos képviselőjéül ismernek?

Igy gondolkoztak a san-franciscói magyarok és felkérték Körbel urat, az ott székelő cs. és kir. konzult, hogy az ünnepi lakomán az első felköszöntőt ő mondja az ünneplő állam fejére, a magyar királyra. Körbel ur azonban azt felelte nekik, hogy ő az osztrák-magyar birodalmat képviseli, ő tehát csak az osztrák-magyar császárra mondhat felköszöntőt, mire az ottani magyarok megköszönték a konzul ur szíves készségét, de nem kértek az osztrák-magyar tósztblól: megtartották ünnepségüket az állam hivatalos képviselője nélkül is.

Ezt jól tették, de abban már hibáztak, hogy a konzul urat az ottani újságokban megtámadták eljárása miatt, mert

ezzel alkalmat adtak ennek, hogy a magyarokat néminemű nagyvási hóbortjuk miatt a támadásra adott válaszában alaposan leszólja s ezzel meglehetősen gúny tárgyává tegye őket az amerikai yankeek előtt.

De hát honnét is vették san-franciscói honfitársaink azt a hóbortos ideát, hogy Magyarországnak a külföldön hivatalos képviselője van? Hát nem tudták volna ők, hogy a külföld csak egységes osztrák-magyar birodalmat ismer, a melynek képviselői osztrák-magyarok, a mikor magyar alattvalóval van dolguk, sült osztrákok, a mikor Ausztria, vagy osztrák alattvalók érdekeiért szállnak sikra; de hogy magyarok legyenek, arra még nem volt és nem is lesz eset.

Teljesen igaza van Körbel urnak; ő az osztrák-magyar birodalmat képviseli, hivatalos minőségben tehát nem vehet részt oly ünnepségen, a melynek feladata kizárólag a magyar államot és ennek fejét, a magyar királyt ünnepleni. Ő éltetheti az általa képviselt egységes birodalom uralkodóját, aki egyuttal magyar király is, éppen úgy, mint cseh király, ausztriai főherceg, morva örgróf, stájer herceg stb., de hogy ő hivatalosan a magyar királyt köszöntse föl, erre a magyar király külön felhatalmazása kívántatnék, ilyen pedig nem adatik.

Igaza van Körbel urnak abban is, hogy a mikor az általa képviselt egységes

monarchia kötelékébe tartozó állampolgárok a külföldön a saját hazájuk államiségét akarják manifesztálni, akkor csak mint osztrák-magyarok léphetnek fel és nem mint magyarok, mert a nemzetközi jog nem ismer magyar államot, hanem csak osztrák-magyar birodalmat.

Egyetlenegy dologban téved Körbel ur, a mikor azt mondja, hogy neki az osztrák-magyar császárra kellett volna felköszöntőt mondania, mert ilyen cím — legalább mostanáig — nincsen hivatalosan elismerve. De hát ez nem olyan égbekiáltó bűn, hogy ezért a tudatlanság vagy a roszakarat vádját rá lehetne háritani, hisz ő csak a formában tévedett, a lényegét eltalálta.

Nem-e sokkal vétkesebbek azok, akik az üres formások szigorú betartásával akarják a lényeg fölül megtéveszteni a világot? Avagy ki meri tagadni jóhiszeműleg, hogy a magyar királyság tényleg beolvadt az osztrák császárságba; hogy Magyarország Ausztriával együtt képez egy egységes államot, s a külön államiségét jelentő címek, a külön kormányzat és törvényhozás csupán üres formások, a melyekkel mi magyarok idehaza szeretjük magunkat áztatni, noha jól tudjuk, hogy törvényhozásunkat csak addig tűrik meg Bécsben, míg az az onnét jövő minden intézésre nádszálként hajlik, s az is köztudomásu, hogy a magyar kormány szintén Bécsből kapja utasításait a kormányzásra

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Vesztett harc.

Babuka férjhez megy.

A szűk mellékutca bérkaszárnájának harmadik emeletjén, egy kis udvari szobában, fejére teszi a menyasszonyi fátyolt, meg a mirtuskoszorút, aztán egy ur a karját nyújtja s viszi a templomba.

Ott a pap valami különös dolgot fog tőle kérdezni, a mire ő felelni fog, a hogy azt neki megmondták, hogy felelnie kell. Az a jószágos képű ur ott az oltárnál, mond még valami furcsaságot, valami érthetlent s a másik percben Babuka már — asszony!

Az édesanyja sirva borul rá, a nénye könnyes szemmel csókolja meg, az apja reszketően üli át, a rokonok és ismerősök pedig meghatva gratulálnak az ifju párnak. Az egyik sir, a másik nevet és ez mind azért, hogy Babuka asszony lett.

Babuka pedig nem tudja, mit csináljon, sirjon-e, örüljön-e? Olyasvalamit érez, mintha üvegfedelű aranyos koporsóba zárták volna s a pap nem esketett, hanem temetett volna egy életet, egy ifjúságot, és sok, sok tarka, szép álmot!

Most még csak annyit tudok, hogy Babuka férjhez fog menni. Nem tudom, hogy az esküvője hol lesz, de azt hiszem, úgy fog végbemenni, a hogy én azt elgondoltam.

Mert ismerem Babukát s ismerem az álmait is.

Mikor abban a barnafürtös fejecskében először kergetőztek gondolatok az életről, mikor a csinos kis baba-arc először tanult meg elpirulni titkos gondolatától, mikor a fekete szemek ragyogni, kezdtek, akkor álmotda Babuka az első álmát.

Mesés ragyogásu, aranyos fényű, csillogó szép álmom volt az! A merre nézett, tündérvárakat látott, buján illatozó rózsáligeteket, kincseket, a minők csak a mesékben vannak és embereket, a kik tapsolnak, virágokat szórnak.

Azt a parányi kis szívet végtelen vágyakodás töltötte be: a hirnév, dicsőség vágya!

Babuka művésznő akart lenni s azt hitte, hogy el fog jönni, el kell jönnie annak az időnek, mikor a félvilág csak róla fog beszélni, mikor korlátlan, hatalmas ur, zsarnok lehet millió szív fölött, mikor mindent legyőz diadalmas, világhódító fegyverével, a mit az Istentől kapott: a művészetével!

Jobban szerette ezt az álmot mindennél, csak egynél nem: a becsületnél!

Azt hitte, hogy a sorsnak semmiféle áldozatot nem kell hoznia, hogy az fölemelje, nagygyá tegye, csupán azt az egyetlen fegyverét kell megvillogtatnia. Főlemelt fejére akarta rátenni a dicsőség ragyogó koszoruját s nem tudta elhinni, hogy meg kell hajolnia annak, aki a művészet oltárán a lobogó lángot akarja szítani.

Később astán elhitte. Nagyon hamar elhitte, de nagyon kínos volt az a rövid küzdelem is, a mit a becsület, meg a birvágy folytatott egymással. A becsület győzött s ez mutatja, hogy Babukából soha sem lett volna nagy művésznő.

Az az első álmom hamar szétfosslott s a magasba röppent hófehér galamb szárnyasgetten, vergődve hullott alá a porba.

A második álma nem tudom, hol kezdődött, de tudom, hogy mikor ébredt tudatára s mikor siratta meg először.

Egy júniusi csöndes nyári estén, mikor a hársfák illatoztak, a csillagok ragyogtak s a csobogó viz partjáról felröppenő esti szél olyan bolondos dolgokat sugdosott a virágoknak: megresszkető lomb alatt, félhomályba rejtett padon, titkos pásztoróra csöndjén álmotda meg Babuka a második álmát.

Nem egyedül álmotda, ketten álmotdák. Sokáig ültek egymás mellett szótlanul és olyan nagyon, de nagyon boldogok voltak, hogy

nézve: lehet tehát beszélünk tartományi autonomiáról, de semmi esetre sem önálló állami létről.

És vajjon kinek fog binni a külföld, a melynek fogalmait az államiságról nincsenek úgy megrontva, mint a miénk, a mely tehát önálló államot saját hadsereg, saját külképviselet, minden más állam befolyásától ment államháztartás és közgazdasági politika nélkül képzelni sem tud? Nem-e Körbel ur fog hiteltre találni, aki azt mondja, hogy külön magyar állam nincsen, hanem van egységes osztrák-magyar birodalom; a magyarokat pedig nagyzási hőbortban szenvedő rajongóknak fogják tartani, a mikor azt akarják elhíttetni a józan külfölddel, hogy hazájuk önálló állam; noha hadsereg fölött nem rendelkezik, hanem fiait idegen lobogó alá viszik idegen vezényszóval; noha a külföldön a legparányibb képviselőjét sem ismerik ennek az ezeréves állítólagos magyar államnak, hanem csak a kilencvenéves osztrák császárság, vagy ha jobban tetszik, a 29 éves osztrák-magyar birodalom van a nemzetközi érintkezésben képviselve; az pedig szintén köztudomású, hogy ennek az egységes birodalomnak még a közgazdasága is egységes berendezéssel bír: egységes vámterületet képez, egységesen szabadalmazott jegybankja van, sőt még közvetett adói is egységesen vannak szervezve.

Mit akarnak tehát a magyarok, a mikor a külfölddel azt iparkodnak elhíttetni, hogy országuk önálló állam; hiszen ennek az államok koncertjében még akkora helyet sem tudtak szorítani, a milyennel Szerbia vagy Montenegro dicsekedhetik?

Igy beszél teljes joggal a józan külföld, amely tiszta szemüvegen át szemléli a mi állapotainkat s nem érti azt az elfogultságot, a melylyel mi magunkba beledisputáljuk azt a rögeszmét, hogy mi önrendelkezési joggal bíró külön államot képezzünk.

A való tényeknek megfelelő olyan

szinte szomjaztak egy kis boldogtalanság után. A szívük tele volt szüntől egy csöppnek okvetlenül ki kellett csordulnia.

Kéz a kézben, megremegeve, suttogó törődött hangon beszélt a férfi. Babujes dolgokról, a mik egyszerre okoznak kéjt és kint. Bánatról, a mely mosolyog, boldogságról, a mely sir. Örömről, a mi fájdalmat okoz és szomorúságról, a mely jóleső szelid derűvel tölt el. Csodálatos, érthetetlen dolgok voltak azok, de Babuka mohón szívta azért magába a szavakat s ha nem is értette, érezte azokat. Nem az eszével, csupán a szívével fogta fel őket.

És az a szív akkor megint álmodni kezdett. És most végtelen nagy, igaz szerelemről, mindent fölülmuló, magasztos érzelméről, tiszta, csodás boldogságról álmodott.

Babuka megálmodta, hogy szeretni fogják s ő szeretni fog.

És csodálatos! ehhez a szép álomhoz — sirt! Sirt csöndesen, szótlánul, miközben szenvedélyes hévvel simult ahhoz az emberhez, a kit egyedül hitt képesnek a világon, hogy szeretni tudjon. A szerelem könnyek közt születik s könnyek közt hal meg. A boldogság, a mit nyújt, egy elröppenő pillanatnak mámorító üdve, a mely az első könnye tmegédesíti, az utolsóra mérget ad.

Egy álomnak a másik álom a legnagyobb ellensége. Galamb a galambot szereti,

őszint? szavakért, a milyeneket Körbel ur, az osztrák-magyar birodalom hivatalos képviselője, a san-franciscói újságokban világgá bocsátott, csak köszönettel tartozhatunk, mert ezek legalább némileg megtörik azt az ígészetet, a melyben minket idehaza fogva tartani józnak látnak.

Az ilyen Körbel-féle nyilatkozatok alkalmasak arra, hogy az elvakított magyarok szeméi elől fellebbentsék a „magyar állam” festett függönyét s szeméik elé tárják a mögötte rejlő rideg valóságot: az osztrák-magyar császárságot.

Ennek a valóságnak mind szélesebb körben való megismerése pedig már egy nagy lépést jelent ama cél megvalósítása felé, a melyet a függetlenségi és 48-as párt irt zászlajára; mert alárendeltségünk és függő helyzetünk ismerete fogja képezni a leghatalmasabb rugóját a függetlenségi törekvések általános felkarolásának.

Szigetvári levél.

— Alkalmi tudósítónktól. —

Szigetvár, aug. 6-án.

Somogy megyének e hó 3 án tartott közgyűlése új főszolgabíróval ajándékozott meg bennünket Hegyessy János személyében.

Az új főbíró régi ismerős már s mint ilyen számosan üdvözlük előrelépése alkalmából.

Régi ismerős, hisz' immár 18 esztendeje szolgálja e járást s talán még több ideje, hogy részese a mi vegetatív társadalmi életünknek. De csak ebben a tekintetben régi ismerős; arra nézve azonban, hogy eddigi pályáján micsoda feladatokat ismert meg, még inkább, hogy új állásában mit fog tenni — még nem nyilatkozott s ebből a szempontból még egészen új, ismeretlen ember.

Kíváncsiak vagyunk a programjára. Érdeklődéssel várjuk, vajjon az új főbíró megelégszik e azzal, hogy irodai teendőit jól és teljesen elvégezze, avagy ezentúl egyebet is fog tenni. Kérdezzük magunkban: figyelemre méltatja-e a szomorú helyviszonyokat,

holló a hollót nem bántja, de az álmok megölik egymást.

Babuka egyszer csak azt vette észre, hogy az álmok rátámadnak, mint vércse a galambfiókra s tépik, marcangolják a lelkét, a mely nem tud hova menekülni előlük.

Óreg, ősz édesanyja sirva kérte:

— Ne légy színész, édes lányom! Nem arra való vagy! harnat a te lelked, gyöngye a te vállad! ne tedd ki magadat kísértésnek, gunynak, rágalomnak!

Szerető jó nénye az is csak azt mondta:

— Ne menj színésznek! Ne lépj a szinpadra! Átok terem ottan, nem babér! Tövisekre lépve kell tépned a rózsát s ki tudja, ha eléred-e így is? Ne légy mindenkié, maradj csak a miénk! Ott mindenki magának akar, mindenki a gyalázatba szeretne rántani, nem kapsz egy jó szót, hogy azt meg ne kellene fizetned majd csókkal, öleléssel. Látod, még az az egy is csak azt akarja, csak azt . . .

Az az egy is! Nem igaz! nem hitte, nem tudta elhinni! Az a nyári éjjel kerítő lett volna, az a tiszta, csillagos ég ocsmány szándék takarója, csöndes esti szellő hazug szavak hordozója lett volna? Nem! nem lehet! . . . és mégis! . . .

Az álmok összevesztek, élethalál harcot vívtak s megölték egymást. Az első így szólt:

— Ha én nem válhattam valóra, ha nem fonhattam feje köré a megálmodott csil-

a kulturális elmaradottságot, kiegyeztetni-e az ellenségeskedést, féltreértést, szükségesnek tartja e, hogy módot keresen az új barcai járás fölállításával szenvedett veszteségünk kárpótlására?

Mind oly kérdések, melyekre a jövő adja meg a feleletet.

De hát van-e szándéka az új főbírónak beleszólni a jövő kérdésébe?

Minden haladás alapja: a gazdaság, a vagyoni élet van megtámadva s ez az egész világ baja. Nem várhatja senki józanul tőle, hogy ezen változtasson, hogy a gabna árat fölemelje. De ő gazdaember is, ismeri a szükségletet ezen a téren; tanács, utmutatás, hatalmi eszköz mind rendelkezésére állanak, ha épen használni akar. Igaz az is, hogy a pénshiányt nem szüntetheti meg s így a kereskedők és kisiparosok baját alapjában nem orvosolhatja, de itt is segíthet, gyámolíthat.

Végtére is nem akarunk mi utmutatást adni; meg fogja érteni bizonyára a kor szavát és szeretettel fogja istápolni minden érdekünket.

Mégis egyre szeretnők kérni az új főbíró urat.

Oszlassa el a sötétséget, a homályt, mely itt minden dolgot, tervet, készílést eleddig eltakart a közjó kárára, mely szülője volt az áldástalan közönynek. Szüntesse meg már állásfoglalásával azt, hogy itt szür alatt csinálnak mindent. A mit józanul a nyilvánosság elé lehet vinni, a mi közérdeket érint: azt adja közre. Világosság, nyíltság: ezek hoznak a közéletben létre minden jóra való törekvést.

És e munkájában oly organumra van szüksége, mely maga épp' a nyilvánosság óre, piaca, tere. Mi ezt az eszközt egy új s á g b a n ismerjük meg.

Teremtse meg a főbíró ur az érdekeinket jóra való módon, ügyesen szolgáló helyi lapot és sok dolog fog ez uton életre kelni, sok terv megvalósulni.

És ő ért hozzá, hisz' író ember, bizonyos sajnálisztiikus hajlammal.

Bár ne lenne szavunk a pusztában elhangzó.

Vidéki hátralekosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralekaikat mielőbb beküldeni.

lagkoszoruját, akkor te se teljesülhess! Ne ismerje meg így se az igaz boldogságot, ha nem volt ereje fölállozni a művészetért!

És a másik álom?

Az gyöngye volt, tehetetlen volt s egy éjszaka elrepült, elszállt, nem hagyva mást maga után, mint egy fénylő könnyet.

Babuka tehát férjhez megy.

A rokonok, a jó ismerősök egyhangúlag konstatálták, hogy a Babuka boldogságához föltétlenül szükséges, hogy férjhez menjen.

Hogy kihez? Az teljesen mindegy! Valakihez, az a fő! Ez a valaki aztán lehet fiatal ember, öreg ur, még gyermektelen özvegy is, csak egy jó tulajdonsága legyen, hogy ne engedje Babukát álmodni. Azért hát mentül közönségesebb lesz, annál jobb.

És Babuka férjhez fog hozzá menni. Minden ellenkezés, minden vonakodás nélkül. Ő már leszámolt az álmokkal, az élettél való rideg megalkuvást pedig nem szokták egy 17 éves lányra bizni. Elvégezik azt a szülők, a rokonok, meg a jó ismerősök. Arra való.

Én pedig, mikor hallom majd, hogy Babukát esküvőre viszik, oda fogok tűzni egy hervadó rózsát az arcképehez.

Olyan jó fejfa az egy tizenhét éves kis Babuka eltemetett álmához!

Erdélyi Zoltán.

H i r e k.

Pécs, 1896. aug. 6

A peleskei nótárius a jegyzők kongresszusáról.

Összejövetelnek vala az ország pennai s gyűlésezének vala az ő ügyesbajos dolgaikról.

Én is ott valék jelen s találtam vala olyanok az országos összejövetelt, hogy könyeim csepegték vala miatta. S elmentem megjárando Pest-Budát s megírandom most ott való mulatásomnak idejét és viszontagságos voltát; kívánván, hogy ezen én teljességemnek az jövődöbeli generációk ennen épülésükre hasznát vegyék, nem talán követésre való példaképpen, a mire nem adhortálom őket.

Járok vala a mult hétnek egyik estéjén a Theresia-városban, melyet, hogy nem Mária-Terésziáról neveznek így: vallom; de sőt, hogy az ott szerzett tapasztalásaim alapján tett conjectióim szerint több különb-különbféle Tréssák és Máriák és más nevű asszonyi állatok nevei után kapta titulussát, most már bizonyítom.

Menvén mentem hát a Király-Uccában. A hol is láttam vala, hogy hasa ifjúsága nagy csomókban jár kel vala. Ott találok jó ismerősömet Bacur Gazeit, a ki megtanított vala engemet abban, hogy idejárnak az universitás növendékei privát-horákra. A mi nekem felettebb nagy örömet szerzett vala, mert látám, hogy a mai fiatalság az studiomok eránt való nagy buzgóságában az éccakákat egybe köti az nappallal.

Kivánságom lévén ezen szorgalmaskodásokat szemmel is látni, engedék fiatal barátom invitációjának s beléptem vala ő vele egy auditoriumba, hol is a következőket tapasztalám vala.

Ugy láccik: az a felsőbbség szűkölködik pénzben és nem láttya el illendő dotációval ezen privát-institutumokat, mert bejárások veszedelmes annyira, hogy le kell bennök bujni, janitorok fizetésére sem telhet, mert csak asszonyi személy áll vala posztot. Hanem, hogy a belső berendezés mértéken túl helyes: vallom. Székek, asztalok körökörül és jó világosság. — nem afféle faggyu gyertya mint Peleskén: — bizonyítom.

Csodálatosnak találtam azt az egyet, hogy az auditorok közt feles számmal asszonyi állatok is találtattak. Talán-tán ama híres francia liberator, Duma Sándor urnak új dolgokra való munkálása következtében, mely szerint, hogy az asszonyok a férfiakal egyenlőkké tétessenek, kívánja.

Hanem a Lecke megkeszdesét és lefoyasát igazán furcsának tartom vala.

1-mo. Hozának élénk kurta rokolyás leányok árpalevest és sós peracet.

2-do. Az cathedra áll vala széles pódiumból, a mely előtt rémitő réz dudák fujnak vala fene nótákat, német muzikusok.

3-tio. Az auditoriumban négy fiatal mánás gavalérok felkelvén, menének az cathedrához és ottan dissertálnak vala.

4-to. Megjelent vala az pódiumon három olyan furcsa professor, hogy látokra nem ihaték vala többet az árpalevesben, hanem megdöbbenéssel bámulék vala. Miféle professorok ezek; leirom. Alakjuk emberi, mert vagyon fejök, kezök, lábok: de nincs sem bajuszok, sem szakálluk, sem tógájuk. sőt a mint tógatlanságukból látszott, másban is szűkölködtek, a mi férfiaknak jelentette volna őket, tehát nem férfi neműek. Asszonyi személyeknek sem vehetem ez personákat, mert testyök olyan állapotban hivalkodék, mely szeméremben teljes mértékben szűkölködék vala.

Bacur Gazai adta azután ama felvilágosítást, hogy miután ezek sem férfi, sem nőneműek, hát azok bizony némi-neműek. Hogy ilyenről sem tanultam vala az scholában: vallom.

Ezekkel ezután a négy mánás gavalérok üstek való olyan játékokat, a mikre én vettem pipámat és csak azt mondám Bacur Gazeinak: jó éccakát.

Hogy pedig ezek mind így történtek, azt onnen magam is bizonyítom, de, mint test-tisekre néhány reverzálisos országos követekekre is hivatkozhatom, a kik ott jelen voltak.

Hogy milyenek lesznek hasánk zászlós urai illy privát-studiomok után, hogy nem tudom: vallom. Bár ők azt állítják, hogy miután ők nemesek, illik nekik lebecsájtkozni a nem nemesekhez és legalább mulatni nemtelenül, jó lehet nem nélkül.

Ezekbe bele is untam vala a mulatozásba s most, hogy jelenleg a magas mennyégből írom e levelemet, csak ekkor jut eszembe, hogy valamelyes országos mutogatás is léteznék Pest-Budán, hol ezer év alatt a mi minden történt, mind ott mutogattatik vala — egy koronáért.

Drága spektakulum lehet az, csak királyoknak való; jobb is, hogy nem néztem meg.

A mik pedig Peleskén és egyebütt a falukban utódaimnak, a nótáriusoknak kongresszusán történtek vala: azokról nem írok semmit.

Ugy se történt semmi.

Nagyszajtai Zajtai István,
manu propria.

Naptrend 1896. augusztus 7-én.

Naptár: péntek, aug 7. — Róm. kath.: Donát. — Prot.: Donát. — Görög-kel.: (Julius 26.) Hermolausz. — Zeidó: Ab. 28. — Nap két 4 óra 30 percek; nyugszik 7 óra 7 percek. — Hold két éjjel 1 óra 49 percek; nyugszik este 6 óra 21 percek.

Időjárás: hőméréklet 26 Celsius fok meleg, légnomás 751. Kilitás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó felhőzet mellett, keleten csapadékkal, meleg idő várható.

— (Mehalt a költő anyja.)

Nincs irodalombarát és újságolvasó ember nagy Magyarországon, a ki ne ismerné Váradi Antal nevét. S nincs Pécsen senki, a ki ne lenne büszke, ha Váradi Antalt említeni hallja, mert hiszen innen, a Mecsek aljából indult a ma már elismert tekintélyű, a külföld előtt is ismert nevű poéta arra az utra, melyen a dicsőség vette körül nevét s babér öveste homlokát. Váradi Antal dr., az országos színművészeti akadémia igazgatója, a hírneves poéta és általános tekintélyű író ma gyászban van. Gyászban, olyan mély gyászban, a milyen lehet egy poétának — a közönséges emberekétől különböz — gyásza, egy poéta fiának fájdalma édes anyja halála felett. Mehalt a jó édes anya, ki fiát, egyetlen fiát emberré, híres emberré nevelte; ki bús özvegysége napjait, élte minden pillanatát fiára áldozta s örömet csak benne, az ő fejlődésében, boldogságát csak nála az ő boldogságában találta fel. Itt élt a költő anyja Pécsen, hová — mikor a kis hatéves Váradi (akkor még Weber) Ferenc apja, ki Budán tanító volt, meghalt — lejött ide fiával s itt nevelte őt fel bálványozó szeretettel, anyai gondossággal. Kevés anya érheti azt meg, a mit ez az édes anya megért; kevés anya lehet fiára oly büszke, mint a milyen lehetett Váradi Antalé. De ő nem volt büszke, hanem boldog. Boldog volt, látva fia sikereit, megérve családalapítását s a közélet terén mind magasabbra jutását. Boldog volt s e boldogsága közben nem is akart elmenni innen, ebből a városból, hol fiát felnevelte s hová a fiú szeretet megnyilatkozása nem-

csak levelekben, de fia poétikus, mélyérzésű költeményeiben is eljutott hozzá. Itt élt és itt jött el hozzá az Ur látogatása, hogy türelmét kipróbálja s hosszas szenvedés után magához szólítsa a legjobb anyát. Fia vasárnap is lejött hozzá; meglátogatni, vigasztalni és elbucuszni tőle. Mert már előre volt látható a jó anya jobblétre eszenderülése, mely tegnap (szerdán) este fél 6 óraker, áldásos életének 76-ik esztendejében be is következett. Váradi Antal édes anyja halálhíre ma reggel Pécsre érkezett, hogy az elhunyt temetéséről — mely holnap (pénteken) délután négy óraker lesz — személyesen gondoskodjék.

A halálózásról a következő gyászjelentést vettük;

„Dr Váradi Antal és neje, szül. windsori Hickman Gabriella, és gyermekeik: Jenő, Aranka, Antal, Ilonka, Batig Ferenc és neje szül. windsori Hickman Marianne, mint sógorok s Vinkovits János és Jánosné, s gyermekeik Vince és Irén, Donner József és neje saját, valamint a nagykörű rokonság nevében is, fájdalomtól megtört szívvel tudatják a szeretetted édesanya, napa, nagyanya, sógorné, illetve rokon özv. Weber Ferencné sz. Vinkovits Julia f. é. augusztus hó 5-én d. u. 1/2 6 óraker, életének 76. évében, a haldokló szentségeinek ájtatos fölvétele után történt gyászos halálát. A jobblétre eszenderült tetemei f. hó 7 én délután 4 óraker fognak József-utca 36. sz. házában a róm. kath. szer-tartás szerint becsenteltetni és onnan a budai külvárosi kössirkertben levő családi sírboltban örök nyugalomra tétetni. Az engedestől szent mise-áldozat augusztus hó 8-án reggel 7 óraker fog a belvárosi plébánia-templomban az Urnak bemutatni. Pécsen, 1896. évi augusztus hó 6 án. Nyugodjék békében!”

— (Kinevezés.) Fater János, kaposvári járásbírósi díjnok a szombathelyi magy. királyi adóhivatalhoz ideiglenes minőségű adóhivatottá neveztetett ki.

— (Nagy kerékpár-versenyek.)

A pécsi Bicycle-klub által folyó hó 15-én és 16-án rendezendő első nemzetközi kerékpárversenye a jelzett két napon délután fél 4 óraker kezdődik. Holyának Jászokai pályán 5 frt; tribünülés 1—3 sorban 1 frt 20 kr.; 4—5 sorban 1 frt; 6—7 sorban 80 kr.; elkülönített hely urak részére és kerékpáros jegy 1 korona; állóhely a köröndön belül 20 krajcár. Jegyek előre válthatók özv. Tausz Vilmosné nagytöredéjében; a versenyek napján délután 2 órától pedig a versenypályán. A versenyek alatt a zenét a 44-ik gyalogezred zenekara szolgáltatja.

— (Ma egy hete.) Ma egy hete a csütörtöki katasztrófának. Ma egy hete, hogy egy ember kapzsisága a csakis e kapzsiság által menthető — ha ugyan lehet menteni — hivatalos ellenőrzés hiánya miatt oly nagy katasztrófa érte városunkat, mely ha nem egyszerű, hanem hetipiac alkalmával út ki, Pécsből valóságos Moszkva s a Széchenyi térből Chodinsky-mező lett volna s áldozatok és halottak száma, ki tudja mennyi. Ma egy hete reggeli fél kilenc után öt perccel roszkettette meg a levegőt az az óriási robbanás, melynek füstjétől fekete lett az ég is. Talán

azért is volt ma reggel olyan komor, felbőszítve az égből a szélviharos az idő, hogy emlékeztessen a nagy katasztrófára. A vészdelem öt halottja felett már napok óta sirbant domborul; sok sebesült még ma is sinli és sinli még sokáig az esetet, a kik pedig meggyógyultak, azok se mennek tájára se a szerencsétlen boltnak, melynek összeroncsolt belsejét ma kezdtek tatarozni a kőművesek. A katasztrófa sebesültjei számára nagylelkű emberbarátok elég segílyt nyujtván, még egyre folyik a segílyek kiosztása s egyre tart a sebesültek vándorlása a városházára, hol mai nap is 28 sebesült részeseült segílységben.

— **(Egyfilléres váltópéns forgalombahozása.)** Mint értesülünk, a magyar és az osztrák kormány megegyeztek ahiránt, hogy egyfilléres bronzpénzeket nagyobb mértékben bocsátanak forgalomba. A szegényebb néposztály és a nagyobb ipartelepek állítólag erős szükségét érsik ennek az aprópénznek a forgalomban s ennek következtében az állampéstárak esentul mindenkinek tetesszerűségi mennyiségben váltanak be egyfilléresek.

— **(A villám áldozata.)** Somogy megyében, Szobb és Segesd községek határában tegnapelőtt óriási vihar pusztított. A mezőn dolgozó munkások alig tudtak hová menekülni a vihar elől s a fák alatt vonták meg magukat. A zivatar folytonos villámlás és munnnyörgés között nőttön-nőtt s áldozatot is követelt magának, a mennyiben egy szobbi asszonyt a villám agyonsujtott. Az asszonyt két kis árvája siratja.

— **(Uj kiállítás szűri-tag.)** A millenniumi kiállítás szűrijébe legujabban a kereskedelmi, földmívelésügyi és kösoktatásügyi miniszterek együttesen nevestek ki uj tagokat. Az uj szűritagok közt van Jancsics Sándor Villányról, ki a mezőgazdasági szűri tagjai közé nevestetett ki.

— **(Jótekonycólu gyermek-előadás.)** Barcstelepről írják lapunknak, hogy ott követésre méltó példáját adták a jótekonycólu gyakorlásának, midőn csupa 5-10 éves fiu és leánygyermekéből álló műkedvelő csoportot állítottak össze, összekötve a lassusokat a kéffemetéssei, hogy ezek játéka által is némilag javítsanak a szegények során. A dicséretre méltó eszme megpendítése Klein Hermann keresk. akadémiái hallgató érdeme, ki azután nagy busgalommal és kitartó türelemmel tanította be a 4 kis fiut és 4 kis leányt, a „kisasszony karácsonya“ című 1 felvonásos vigjáték előadására. A kis műkedvelők derekasan feleltek meg feladatulknak, mind tudták szerepüket és igyekeztek azt minél élénkebben előadni. Az anyagi siker is meglehetősen a 10 és 20 kros helyárak dacára mégis 14 forintot jövedelmezett, mely összeget szegény iskolás gyermekek felruhásására fordítják.

— **(Az elfogott hasárdjátékosok)** ügyében a rendőrség befejezte a vizsgálatot. Mint irtuk is, a „Fehér farkas“ban tartóztatott le hétfőn Selényi Antal rendőrbiztos egy négytagu ferbli-kompaniát. A kompaniát alkották Kárász György nagykozári, Grubics Velimir rácmecskői, Kreiner Rezső szabocsbányatelepi és Kre-

tser Johann németbólyi lakosok, a kik az országos vásárra Pécsre jövéen, a „Fehér farkas“ban össetalálkóztak. Csakhamar leültek kártyásni s ütötték a ferblit vasárnap estétől hétfő délelőtt tíz óráig, a mikor Selényi rendőrbiztos megjelent kösöttük. Nagy csomó péns hevert Kárász György előtt, a mit a biztos megjelenésére ijedten szórt az asztal alá, Grubics Velimir pedig szesbre akarta dugni az előtte álló pengőket. A rendőrbiztos felszólitására a banda tagjai megadták magukat; csak Kárász akart megugrani, akit a rendőrbiztos karjánál fogva akadályozott meg a szökésben. Nála összesen 92 frtot találtak, a mit a ferblin nyert; a másiktól pedig 32 frtot koboztak el. Kreinernek és Krentser Jánosnak nem kedvezett a szerencse; ők voltak a balekek. A kihallgatott hasárdjátékosok terhelőleg vallottak a vendéglőre és egy „Nándor“ nevű emberre is, kik szintén játszóttak velük; az ügyben most már ítélkezni a bíróság dolga, hova ma áttették a vizsgálati jegyzőkönyveket.

— **(Kutya-história.)** A rendőrségre ma egy szép példány, fiatal fehérszörű vizslát vittek be, mint talált — tárgyat. A vizsla be is lett vezetve a talált tárgyak jegyzékébe s jogos tulajdonosa bármikor átveheti a városházán. Ennek a kutya históriának azonban — úgy látszik — egyéb részletei is vannak s szereplői nemcsak a fehér vizsla, meg a becsületes megtaláló, hanem egy kevésbé becsületes — vizslatolvaj is. A fehér vizsla már napok óta volt egy udvarban elszárva. Gondosan vigyáztak ott rá s kötve tartótták bár, és enni-inni adtak neki bőven, hogy minél szebb legyen. S eközben emlegettek holmi vadászpasióknak élő nagyságos urat, a kinek oda fogják ajándékozni a vizslát s viszont az őket fogja megajándékozni szép kis pénzösszeggel. De ember tervez, szomszédja végez. A szomszéd észrevette a dugva tartott vizslát s állítólag úgy nyilatkozott tegnap este, hogy az lopott s ő bejelenti ma a rendőrségnél. Ettől aztán megijedtek s az éjszaka szabadjára bocsájtótták a vizslát jószívű gondozói, a mit reggel az utcán kóborolva találtak meg. S most már a rendőrség gondjai alatt van az ellopott és megtalált vizsla; s kerestetik a gazdája, hogy haza vigye.

— **(Szökevény inas.)** Napirenden van mostanában az inasgyerekek szökése. A legtöbb esetben a mesterséghez való kedvetlenség eredményezi ezt s mert a szülők nem igen bajlódnak fiuk jobb utra terelésével, a mesterek pedig nem szivelik a kedvetlen, dolgozni nem szerető, engedetlen inasgyerekeket: hát a vége a dolognak az lesz, hogy a gyerek megszökik s lehet útni bottal a nyomát. A legujabb szökést Piatica János egy alig 12 éves inas követte el, a kit most keres a rendőrség s ha feltalál, átadja szüleinek, hogy választassanak vele olyan foglalkozást, ami elől nem szökik meg.

— **(Akasztott ember az erdőben.)** Balatinác Imre alsó-puturla-utca 90 szám alatti lakosnak az apósa, Bajác Mihály, egy 78 éves öreg ember, tegnapelőtt azzal távozott el hazulról, hogy kimegy a szőlőbe csalamádét szedni. Még tegnap este sem ment haza s ekkor beállított Balatiná-

cókhos, Horváth György, a mecseki erdők vadászati jogának bérőlje, hogy megkérdesse otthon van-e az öreg Bajác Mihály, mert ő egészen hozzá hasonló öreg embert látott a mecseki erdőség végén, a farkas völgyben, közel a mánfai határhoz, egy fára felakasztva. Az öreg Bajác nem lévén otthon, mindjárt arra gondolt a család, hogy ő az az akasztott ember s ma reggel jelentést is tettek a dologról a rendőrségnek. Onnan Kovács Antal rendőrbiztos azonnal kocsiat ült és Balatinác Imrével, meg Horváth Györggyel elindultak a holttestet felkutatni. Felmenvén a Bány-uton, a lapiai-ut mellett haladtak, mikor elővette őket a vihar — melynek utónyomát mi is láttuk a sűrű felhő és szélvihar alakjában — s ugyszólván tojásnagyságu jegek estek. Maga az erdő egészen sötét volt s ott is a legötétebb és legjáratlanabb helyen, a farkas-völgy egy szakadékában egy fán meg is találták a feloszlásnak indult hullát s benne felismerték az agg Bajác Mihályt. A hullát a magukkal vitt koporsóba tették s ma délután behozták a hullahásba. Bajác Mihály minden kétséget kizárólag öngyilkosságot követett el; aggkora és betegeskedése miatt vált meg az élettől.

— **(Eltűnt suhanc.)** Rostás János, tizenkilencéves paraszt suhanc a napokban a Csillag-pusztáról eltűnt. A suhanc már régebb idő óta foglalkozott azzal a tervvel, hogy ő nekimegy a nagyvilágnak szerencsét próbálni, mert nem igen volt kedve ökrök őrizésére. Ennek tulajdonítják mostani eltűnését s ezt be is jelentették a pécsi rendőrségnél is, hogy ha esetleg Pécsen feltalálható lenne az eltűnt suhanc, hát szépen vinnék vissza a pusztára, már csak azért is, mert még Mindenszentek napjáig szolgálnia kell gazdájának, kitől most megszökött.

— **(Szobatus.)** Ma délelőtt 11 óra tájban tüzet jeleztek a központi tűzörségnek. A tűzjelzés a szigeti országútra szólt s a tűzoltóság azonnal teljes készenlétben kivonult a helyszínére. A tejszarnok épülete mellett a Mandelbaum-féle telken egy épület-rész egyik szobájában, hol egy munkásasszony lakik, volt a tűz, melyet azonban a házbelieknek is könnyű volt eloltaniok, mire a tűzoltók megjelentek. A tűz úgy támadt, hogy a szobában levő vaskályha csöve, mivel a kályhát így nyáron nem használják, be volt egy csomó ronggyal dugva. A rongy a kéményből aláhulló szikráktól meggyuladt s áttűszesítette a csövet, a mely mellett a lakónak szoroson a cső mellé aggatott kikeményített szoknyái is tüzet fogtak s így keletkezett a szobatus. Az asszony persze halálra rémült, kiabált az udvaron segítségért s a házbeliék éppen e miatt — nagyobb veszélytől tartva — azonnal telefonoztak a tűzörségnek. Mikor aztán a szobába mentek, akkor látták, hogy veszély nincs s el is oltották az égő szoknyákat s a csőben égő rongyot, mire a tűzoltók elvonultak.

— **(A barcsi szolgabíró.)** Augusztus 16-ika ünnepe lesz Barcsnak és ez ünnepet igyekeznek is a barcsiak méltó módon megülni. Fenyőssy Ödön főszolgabíró fogadtatásának ünnepélyére összeállított programról barcsi tudósítónk a következőket jelenti: E hó 16-án reggel hagyja el Fenyőssy Ödön Szigetvárt és a reggeli vonattal Darányig utazik. Darányon a helybeli notabilitások, valamint egy e célra szervezett

lovasbandérium fogja a főbirót üdvözölni, ki ezután kocsin jön kíséretével Barcára. A barcsi határnál azután Barcs község előjárósága fogadja a főbirót és kíséretét, azután az üdvözőlő beszédek után a részére ideiglenesen kijelölt hivatalos helyiségbe vonul, hogy hivatalát átvegye. Déli 12 órakor fogadja az egyes küldöttségeket u. m. a róm. kath. és isr. hitközség előjáróit, a Casinó és olvasókör küldöttségét, az önkéntes tűzoltó egyesületet és az egyes intézetek tisztelőseit. Délután 3 órakor 150 teritékű bankett lesz a Garni szálloda kerthelyiségében, a melyre megyénk notabilitásának tulnyomó része hivatalos és részt vesz. Itt lesznek többek közt Tallián főispán, Maar Gyula alispán, a megyei főjegyző, Psik kir. ügyész, gróf Széchenyi Ferenc, gróf Széchenyi Imre, és a környék földbirtokosai és bérlői. Az egyes teriték ára 3 forintban lón megállapítva. A szolgabírói hivatal helyiségének megválasztásában megtörtént a végleges megállapodás. Minthogy a község 20 évi ingyenes lakást ajánlott föl, a hivatalos helyiséget saját költségén állítja fel. E célból a községi közgyűlés saját kebeléből egy 10 tagú bizottságot küldött ki e tárgy megvalósítására. Az előjáróság több házat jelölt ki megvételekre, de a bizottság ezek közül alkalmasat nem találván, abban állapodott meg, miután a község így is úgy is körülbelül 20.000 frtot szavazott meg e célra, legjobb lesz ha a szolgabírói hivatalt egy ujonnan építendő házba helyezik el és e határozatát

az e hó 17-én tartandó községi közgyűlés elé terjeszti. A szolgabírói hivatalt egyelőre bérházba helyezték át.

Művészet, irodalom.

○ „Csendes órák.“ Ily cím alatt cainos kiállítású kötetet vettünk, mely egy az Isten akaratában mindenkor megnyugvó, béke és élettapasztalatokban gazdag férfiú elmélkedéseit foglalja magában Kőlcsey „Paranaisis“-ére emlékeztető modorban. Szerzője Kossits Szilárd ügyvéd, a kit ugyasólván mindenki ismer városunkban és megyénkben. Átolvastuk figyelmesen e könyvet és azt az impressziót szerestük belőle, hogy azok az elmélkedések voltaképpen egy az élet sivata-rain magát kellő erélylyel átküzdött ember bölcselmi maximái, minden tusakodása nélkül a szemlélődő léleknek. Ugy fogja föl a körülöttünk lévő világrendet, a mint van; az elrendelések helyessége, vagy helytelensége fölött nem debacchál, megnyugszik mindenben az Ur akaratán. Metafizikai tépelődések és okoskodások sem sava-rják nyugodt kedélyét, a tiszta hit világa világosítja meg az elmélkedő lelkét, midőn tollával, a világi hivatások végtelen mulandóságát szembeállítja az örökkévalósággal, melyhez képest az ember elenyésző semmiség. Az élet nagy problémáit stoikus nyugalommal fejti meg ön-maga előtt és valószínűleg a munka kiadását is az a cél hosta létre, hogy a mai gyorsan

elő nemszedék soraiban hivatkozott eszeresen an-nak az eszmének, mely a könyv íróját is eltölti: hogy t. i. van felettünk egy magasabb örökkévaló lény, mely számonkéri egy-kor földi sáfárkodásunkat és abhos képest, a mint viseltük magunkat a földi vándor-pálya csábjai és kísértései között, kapjuk meg jutalmunkat, illetve büntetésünket az igazságos, örök bírótól. A munka irálya elejétől végig megfelel annak a célnak, melyet szerző különböző fejezetekben tárgyal, báregészen népiesnek nem mondható, de nem is fellengős, vagy tudományos jellegű. Könnyen megért-hető és felfogható és oly szerencsésen kezeli a jó öreg ur a tollat, hogy szinte magával ragadja az olvasót arra a térre, ahol a szerző megkísérli az elkalandosást. A mai korban ritka dolog, hogy polgári állású egyén efféle mű megírására adja a fejét és csak elisme-résünkkel kísérjük a bátor vállalkozást, mely mindenestre azt a véleményt fogja az ol-vasóközönség soraiban felkelteni, hogy szer-zője egy mélyen érző kedély, bár a kor mohája borítja, de ez a reá-rakódott moha az élettapasztalat, mely alatt izzó parásként sziporkázik a romlatlan szív érzelme, mely szinte követésre hív föl: Jertek, lássátok, ti is így rendezzék be éltetek fonalát! A ke-rezéstény alázatosság, a szeretet szó-lal hozzánk, mely élvezhetővé teszi ezt a művet bármely hitvallást követők számára, sőt az ugyne-velt szabadon gondolkozók is haszonnal for-gathatják. Szerző, mint irányából látszik, egy filozófiai rendszerhez sem szegődik oda még

hogy efféle hangszert vegyen. Azért szívesen játszanék, ha volna a templomban, hogy ki ne jöjjön! a gyakorlatból.

De a templomban nem volt orgona s Don Bernardo mély sajnálattal vallotta ezt be.

— Milyen kár! — mondá Calisto. — Ugy szerettem volna játszani. A zene olyan kellemes időtöltés. De azért nagyon szépen köszönöm, plebános ur; így hát majd sétáimnál és könyveimnél maradok.

— De várjon csak! — mondá Don Bernardo homlokára ütve. — Van itt egy orgona egy magános kápolnában; azonban már évek óta ott nem játszottak rajta, alighanem ki kell majd javíttatni. Lám milyen feledékeny vagyok! nem is jutott eszembe a Villa Cervia kastély kápolnájának orgonája . . .

— Nem, nem! — kiáltott föl az ifju. — Az az orgona . . . Soha!

— No de miért? — kérdezte Don Bernardo és atyai indulattal tette kezét az ifju vállára. — Ön, mint fiatal, művelt és nemeslelkű ember, ellenszenvet érezne a Villa Cervia kastély új, de mégis régi urai irányában? A fájdalmas visszaemlékezések közé, miket önben e helynek hatása kelt, talán a visszatetszés érzete is vegyül?

— Nem, Don Bernardó! — sietett válaszolni az ifju. — Nem azért utasítom vissza ajánlatát. Jól tudom, hogy szüleim csak átutazó vendégek voltak itt; Di Villa Cervia gróf nagyon jól tette, hogy őseinek régi lakását visszaszereste; de az én természetem nem veszi be, hogy valakitől kegyelmet könyörögjek, vagy olyan helyekre behatójak. a hová nem hívtak.

tették még el a Di Villa Cervia grófokat, kik, jóllehet magas hivatalokat és méltóságokat képviseltek Turinban az udvarnál, mégis derék és szerény emberek voltak. Azért az öregek emlékezetükkel, az ifjak pedig az ujdonság vágyával elfoglalva, egész tavasszon át várták a kastély régi urainak megérkezését s mikor megjöttek, örömmel üdvözölték.

Még úgy emlékszem arra az időre, mintha csak a múlt hónapban lett volna. 1831-ik év júniusában történt, hogy Di Villa Cervia gróf visszatért ősei lakába és a környék családjainak látogatását fogadta, kik között a miénk nem volt az utolsó.

Di Villa Cervia Emmanuel gróf mintegy ötvenöt éves, magas, hófehér bajuszu és haju férfiú volt. Elest tekintetre zsémbes embernek látszott, pedig olyan jó volt, mint egy falat kenyér. Felvilágosodott eszmé-vel dicsekedett s gyakran fölhozta szereplését, a melyet Santa Cosa-val játszott az 1821-ik év izgalmaiban; de alapjában véve olyan volt, mint a többi nagyur, nem áldozta volna föl címeinek, vagy előjogainak egyikét sem azokért a hirhedt eszmékért, melyeket minden percben nyelvén hordott. Nem is szólom én meg őt e miatt; csak azt akarom mondani, hogy szabadelvű nyilatkozatai nem voltak mások, mint Franciaország féktelen szellemi nyilvánulatainak előfutárjai, melyeknek ő hódolni látszott; de ezek nem gyakoroltak rá mara-dandó hatást s mint muló hibát megbocsáthatjuk.

Mondjanak és gondoljanak önök, 1860 iki forra-dalmárok, a mit tetszik, én rendületlen hiva maradok e régi elveknek s különösen ne nevessem szemembe,

önkéntelenül sem, a maga naiv gondolkodásával megalkotja a maga természetes filozófiai rendszerét és józan logikával leírja gondolatait úgy, amint azok megszülettek az agyában, melyekhez aligha volt szüksége az utólagos revisió szűrőjére: oly tiszták, oly világosak, oly egyszerűek azok, hogy mondhatni, ez az egyszerűség és keresetlenség teszi a munka főbecsét. A vaskos kötet három fejezetbe sorolva foglalkozik az Isten léte, a vallás haszna és az ember rendeltetése fölötti problémákkal, továbbá elmélkedéseket ad a hét minden napjára, jelentősebb ünnepekre és fontosabb életkörülményekre. Biztosra vesszük, hogy sokan sietnek megszerzeni ezt a kiváló helyi terméket, melyre már előzőleg is szépssámu megrendelés folyt be aláírások útján. A munka lapunk kiadóhivatala útján, valamint magánál a szerzőnél is megrendelhető. **Am hat korona. (* *)**

TÁVIRATOK.

— **Keresd az asszonyt!** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Előkelő fővárosi körökben egy hét óta kinos afférről suttogtak, a mely ma párosviaskodással ért véget. A affér hősei **F e k e t e** báró huszárkapitány, a felesége, egy született grófné és **F a k h** hadnagy, fia **F a k h** Károlynak, a volt magyar nyugati vasut igazgatójának. Fekete Aradon szolgál és ott van állandó lakása. A kapitány szép szóke felesége sürgetésére nemrég állandó

lakást bérelt a fővárosban a köruton, hogy a kiállítást sűrűbben látogathassa. A szép asszony, férje katonai kötelességei miatt, igen sokszor volt egyedül s ez idő alatt unalmát **F a k h** hadnagy oszlatta el, aki szerelemre gyuladt a grófné iránt. A hadnagy mind sűrűbben látogatta a kapitányék lakását. Volt reá gondja a szép asszonynak, hogy hű udvarlója mindig telefon-értesítést kapjon, valahányszor szabad a levegő. Szerelmi közvetítőül egy köruti kereskedő telefonját használták, a melyen át rendszeren franciául beszéltek. Fekete kapitány július 19. és 20-án Budapesten volt és kedden elutazott. Feleségének azt mondta, hogy csak vasárnap jön föl ismét. Ez idő alatt a hadnagy állandóan együtt volt a szép asszonynyal. Együtt látogatták a kiállítást, együtt ebédeltek s vacsoráltak s együtt ébredtek is. Bűnös szerelmükben könnyelműen megvetettek minden elővigyázatot. De azért bizalmas viszonyukról alig tudott más, mint a kereskedő, ahol a szerelmi postát váltották és az öreg takarítónó, a szép asszony egyetlen cselédje. Szombaton reggel egész váratlanul megérkezett a kapitány. Korán jött, a mikor felesége még aludni szokott. Hogy meg ne zavarja hitvesének nyugalma, csöndesen zárta föl az ajtót, a melyhez kulcsa volt s lábujjhegyen nyitott be a szép asszony hálószobájába. A következő pillanatban megtántorodott az erős férfi. Feleségét, a kihez valóságos rajongó szeretet fűzte, egy idegen fiatal embernek, **F a k h** hadnagnak

karjaiban találta. A hadnagy, a mint észrevette a kapitányt, ijedten ugrott föl s egy törős bottal akarta megvédeni magát. Még az asszony bátorította is szeretőjét s férjére mutatva, biztatta:

Öld meg, szurd keresztül!

A kapitány erre egy gyors mozdulattal kardjához kapott s mielőtt a hadnagy védhette volna magát, két ujját keresztülvágta úgy, hogy elejtette azonnal a tört. Azután még három erős vágást mért a hadnagyra, az egyikkel homlokán vágott rajta mély sebet, a másikkal jobb karját bénította el s egy harmadik vágással a csipőjét sebesítette meg. Ezóta a história óta elmúlt nyolc nap, a kapitány ezredének engedélyével párbajra hívta ki feleségének elcsábítóját, a mely ma reggel ment végbe a legszigorubb feltételekkel. Pistolyra volt először a mérkőzés, de eredménytelenül, utána nyomban kardra, a melyben **F a k h** hadnagy homlokán súlyosan megsérült. Legalább két hétig fog feküdni. Küzdő felek a párbaj után kibékültek. A kapitány ez esemény után is egy fedél alatt lakott hűtlen feleségével, kitől el fog válni; a válópör végével pedig az asszony **F a k h** hadnagygyal fog megesküdni. Az érdekes asszonynak négy gyönyörű szép gyereke van.

— **Az orosz cár Párisban.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A „Paris Journal” biztos forrásból jelenti, hogy az orosz cári pár október elején Párisba érkezik, a hol egy egész hetet fog eltölteni.

hogy ily kitérést csináltam az elbeszélés rovására. A ki az édeset szereti, vegye be a keserűt is.

Még két évig sem lakott Di Villa Cervia gróf a kastélyban, mikor egy ifju érkezett D . . . be egy nagy batyúval és könyvszekrényvel. A környék egyedüli vendégfogadójába, az „Arany Sas”-ba szállt. Néhány napig volt itt; reggel kiment, délben visszajött ebédre, délután kiment s csak késő éjjel jött ismét meg. Ritkán járt a rendes utakon, hanem kiment a vidékre s majd itt, majd ott látták magába merülve elgondolkozni.

A környéken nagyon szerették volna megtudni, hogy ki az az idegen ifju, ki oly gyöngéd szeretettel viseltetik a környék halmi és ligetei iránt. Először festőnek gondolták, de sem vázlatkönyvet, sem festőállványt nem hordott magával s mikor egész órákat töltött a táj valamely pontján merengésben, bizonyára nem lerajzolni akarta.

A fogadós, kinél utána tudakozódtak, azt felelte, hogy semmi közelebbit nem tud felőle. A csendőrpáncsnok sem volt közlékenyebb a fogadónál; megvizsgálta az utas iratait, rendben találta, azért hát nem igen akart bajlódni vele többé. Vajjon ki lehetett? A d . . . i hölgyek, kinnél soha életében kíváncsiabbakat nem ismertem, egész a kiaujjokig mindent megmosdítottak, hogy a titkot felfedjék.

Végre az ifju eltávozott az „Arany Sas”-ból, a környékből azonban nem. A Di Villa Cervia kastélytól félóránnyira egy falusi birtokos házában vett lakást, melyet lakói Castagnetto nak nevezett az ott előforduló sok gesztenyefáról.

Ugyanazt az életmódot követte, mint előbb; a népek kíváncsisága azonban ki volt elégitve, mert az új lakás elérulta az ifju kilétét. Castagnetto volt az egyedüli birtok, mely a Caselli-aknak, vagy jobban mondva utolsó sarjadéknak megmarad. Egy öreg nagynénje hagyományostá Calistónak.

Az ifju tehát Caselli Calisto volt. Ekkor már sem a fogadós, sem a páncsnok nem tagadta; azzal mentegették magukat a kíváncsi kérdezősködők előtt, hogy a fiatal Caselli kérte meg őket ne árulják el addig nevét, míg új lakásába nem költözik, hol két szobát szándékozott magának berendezni. Többet azonban nem tudtak meg ennél; nem tudták, hogy miért nem teszi be lábát D . . . közelébe.

Szomorú, sőt komor ifju volt. Válogatott egyszerűséggel öltözött, senkivel szót nem váltott, kivéve birtokának őt-hat bérlőjén, mely birtok (nem tudom említettem-e már önnek) vagy kétezer lirát jövedelmezett. Szép pénz ez a mi tájunkon, ha az embernek nincsenek vágyai. A tiz, vagy tizenkét eladó leány, kik rá vágytak, csakhamar meggyőződtek, hogy Calisto egy centesimit sem fog házassági ajánlatokra adni. Föltűnt, hogy egy napon a plébánoshoz ment s vele igen bizalmasan beszélt, sőt Don Bernardo jó darabig ment vele karonfogva. Vajjon micsoda nagy ujságot mondhattak egymásnak? No megmondom. Calisto azt kérdezte Don Bernardótól, hogy van-e a plébánia-temp-lomban orgona?

Calisto mondá, hogy szenvedélyes zenész és szeret zongorázni, de vagyoni helyzete nem engedi meg,

— **Pálmai Ilka Budapesten.**

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Pálmai Ilka tegnap Budapestre érkezett és ma már megkezdte a próbákat a krisztinavárosi arénában, a hol 9-én fel fog lépni.

— **Ferradalmárok aknamunkája.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Valenciában (Spanyolország) egy házban az Egyesült Államokból és Argentínából érkezett leveleket találtak nagy mennyiségben, melyek bizonyítják, hogy a Valenciában előfordult forradalmi mozgalmat a kubai fölkelők barátai idézték elő csak azért, hogy a csapatoknak Kuba szigetére leendő küldését megakadályozzák. 14 embert letartóztattak. Valencia közelében egy majorban titkos fegyverraktárt fődöztek fel.

— **Füzdőső királyi pár.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Károly román király és Erzsébet román királyné ma reggel Zell am See-be érkeztek, a hol huzamosabb időt töltenek.

— **Li-Hung-Csang Angliában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A kínai alkirály, Li-Hung-Csang tegnap érkezett Anglia szász földére és azonnal Osborne Houseba hajtatott, a hol a welsi és yorki hercegek fogadták. Reggeli után a királynőhöz ment kihallgatásra.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

13004. sz.
tkvi 1896.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy ifj. Némethy József végrehajthatónak, Reichenauer József és neje végrehajtható ellen 700 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróház területén levő, Pécs szab. kir. város határában fekvő, a pécsi 4093. sz. tjkvben felvett 3450. hszsz. szőlő és pincére 445 frt 50 kr a 602. sz. tjkvben felvett 3557/a. hszsz. szőlőre 46 frt, úgy a 3449. hsz. a. szőlőre 164 frt becsárban mint kikiáltási árban az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi szeptember hó 1. napján d. e. 10 órakor a kir. trvszék árverési helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 44 frt 55 krt, 4 frt 60 krt és 16 forint 40 krajcárt készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött keséhez letenni, avagy az 1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék tkvi hatóságánál
1896. évi július hó 9. napján.

Bogyay Pongrác
kir. törvénzéki bíró.

13391. sz.

tkvi 1896.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Reich József végrehajthatónak, kk. Fehér Dénes és Ferenc végrehajtható ellen 22 frt 50 kr. tőkekövetelés s jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróház területén levő, Hossu Hetény község határában fekvő, a h-hetényi 757. sz. betétben felvett I. 1—18. sorss. urbéri birtokra és 350. sz. hársra 836 frt becsárban, mint kikiáltási árban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az 1896. évi szeptember hó 30. napján d. e. 10 órakor H.-Hetény községben a jegyzői irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 83 frt 60 krt készpénzben, vagy az 1881. évi november hó 1 én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött keséhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek, a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, a kir. törvényszék tkvi osztályánál
1896. évi július hó 7. napján.

Lukrics István
kir. táblai bíró.

Csukás Zoltán épület-, horgany- és diszmű-bádogos

Pécsett, király-utcza 28. szám, a „pánczéloshoz“

ajánlja saját készítményű

erős fürdőkádjaikat

legjobb szerkezetű

jégszekrényeit,

szagtalan

angol-closetek felállítását,

nagy választékú

konyhaberendezéseit,

tető és torony fedések,

tető csatornák

és ezek ornamentikai munkák,

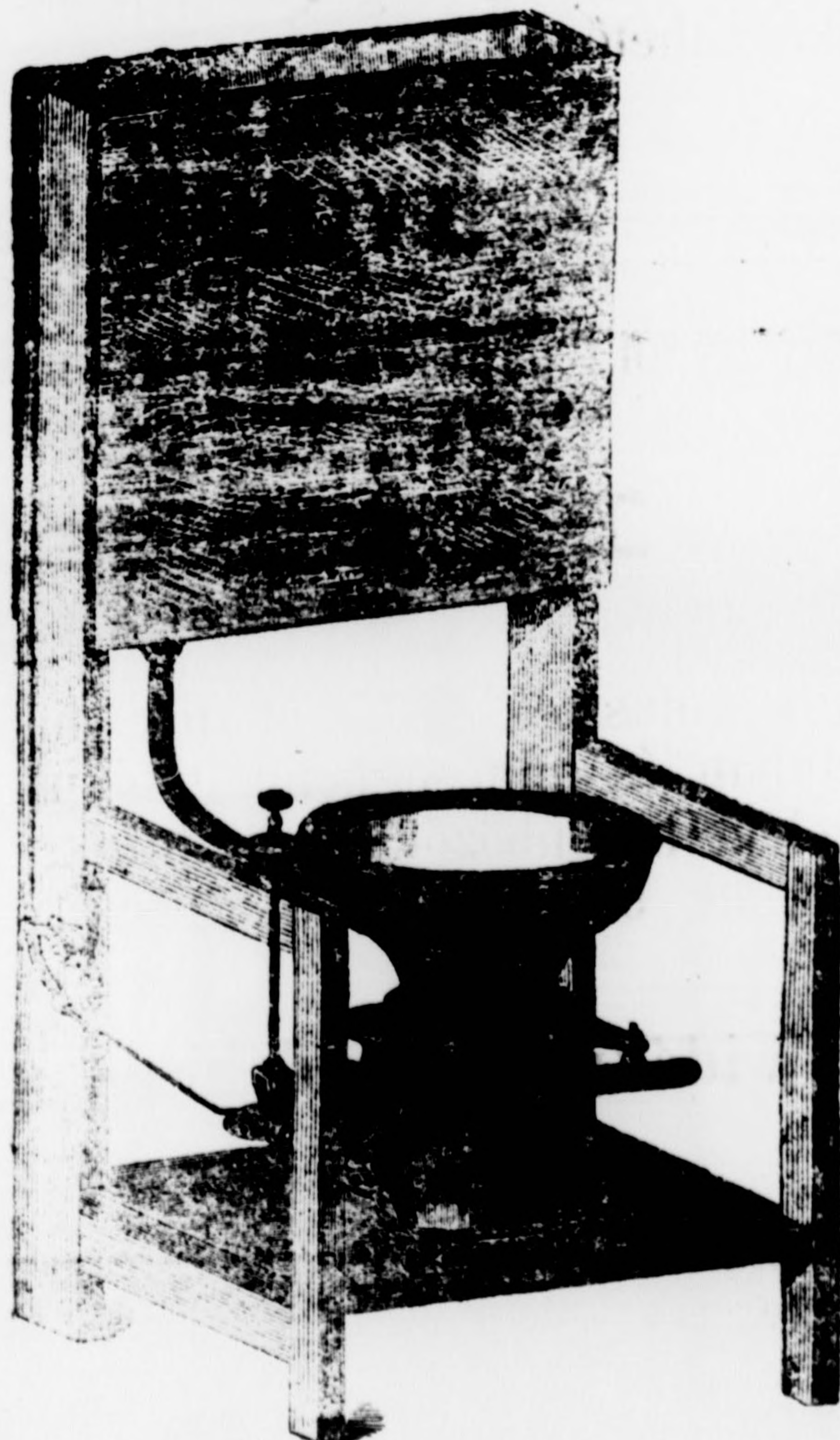
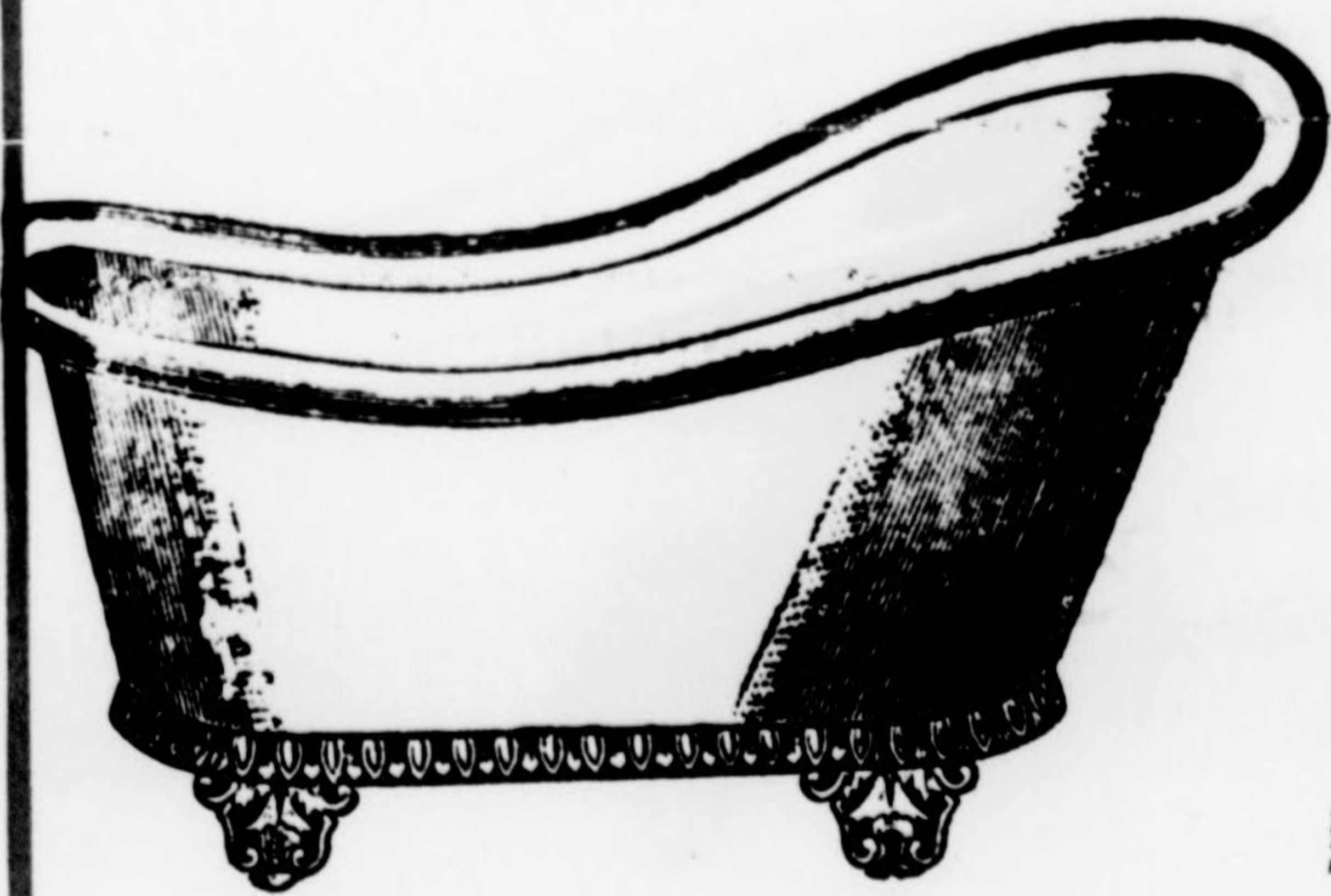
csatorna javítások

és

festések

a legolcsóbb árak mellett elvállaltatnak.

Fürdőkádokról, háztartási és teljes konyha-berendezési cikkekről kívánatra képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésű

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papírok, különböző súlyban és minőségben; itató papírok, levélpapírok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehérneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle cikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.